

Wat ik achterliet

Audrey Carlan bij Boekerij:

Calendar Girl-serie:

Nooit verliefd worden

Alles heeft een prijs

Echte schoonheid zit vanbinnen

Lang en gelukkig

Yoga Girl-serie:

Lessen in de liefde

Wachten op de ware

Zwichten voor een zoen

Onvoorwaardelijke overgave

Vertrouwen of verliezen

Geloven in je gevoel

Verlicht verlangen

Mannen van de Wereld-serie:

Verlangen

Lust

Hitte

Droom

Passie

Vuur

De wens-serie:

Wat het hart wil

Buiten de lijntjes

Een perfecte plek

Wat ik achterliet

www.boekerij.nl

Audrey Carlan

Wat ik achterliet

Catori wilde de wonderen van de wereld ontdekken.
Maar alles heeft een prijs.

Vertaald door Jeannet Dekker

ISBN 978-90-225-9895-5

ISBN 978-94-023-2109-8 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *If Stars Were Wishes*

Vertaling: Jeannet Dekker

Omslagontwerp: bij Barbara

Omslagbeeld: © Getty Images

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2022 by Audrey Carlan, Inc.

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor alle moeders, zussen en dochters...
Leef je leven zoals jij dat wenst.

Een woord vooraf aan nieuwe lezers

Dag nieuwe vrienden,

Dit boek zou met een waarschuwing moeten komen. Het is beslist het moeilijkste verhaal dat ik ooit heb verteld. Catori is geen alledaagse heldin. Ze is een echte vrouw, met dromen en wensen die ze per se wil laten uitkomen, ook wanneer ze met heel veel tegenwerking wordt geconfronteerd.

Toen ik aan deze serie begon, wilde ik heel graag de verhalen van Suda Kaye, Evie en later ook dat van Isabeau vertellen. Hun aangrijpende belevenissen vind je in *Wat het hart wil*, *Buiten de lijntjes* en *Een perfecte plek*. Die delen zijn afzonderlijk te lezen, ook na dit boek.

Het was nooit mijn bedoeling om het verhaal van hun moeder op papier te zetten, maar Catori was hardnekkig. Ze bleef mijn muze plagen totdat ik ging zitten en begon te typen. *Wat ik achterliet* is het resultaat.

Haar verhaal heeft niet zo'n gelukkig einde als je zou verwachten in een genre als romantische fictie of fictie voor vrouwen. Het is ingewikkeld, lastig en ongewoon, en dat is nog zacht uitgedrukt. Veel lezers vinden haar misschien niet eens aardig, en ik durf te

wedden dat niet iedereen dit boek uit wil lezen, juist vanwege de keuzes die ze maakt. Toch hoop ik dat je de moed vindt om door te gaan.

Ik moet onwillekeurig denken aan een citaat uit de Bijbel dat me op jonge leeftijd erg aansprak en dat volgens mij als geen ander bij dit boek past: 'Wie van jullie zonder zonde is, laat die als eerste een steen naar haar werpen.' (Johannes 8:7). Dat zegt eerlijk gezegd alles.

Catori is een mens. Ze is egoïstisch én onzelfzuchtig. Ik raad je aan om tot aan het einde door te lezen voordat je een oordeel over haar velt. Er zijn heel veel redenen waarom mensen bepaalde dingen doen, redenen die niet altijd even goed te begrijpen zijn. Velen van ons houden onze diepste verlangens goed verborgen. Catori geniet met volle teugen van elk moment. Ze neemt in een opwelling besluiten en aanvaardt de gevolgen en offers die daarmee gepaard gaan altijd even waardig.

Dit verhaal vormt een weerspiegeling van het echte leven. Het zit vol vreugde, verdriet, verlies, haat, liefde, eerbied, hoop en opoffering. De tijd gaat snel, soms met grote sprongen, maar ik kan je verzekeren dat je niets belangrijks mist.

Als je tot aan het einde doorleest, denk ik dat je, net als uiteindelijk Catori, vrede zult hebben met de afloop. En je zult op zijn minst een erg intens avontuur beleven. Bij de gedachte daaraan moet ik even glimlachen.

Met heel veel liefs, tot aan de maan, de sterren en nog verder,
Audrey

Proloog

Toen ik nog een kind was, leek alles om me heen zo groot, oneindig en indrukwekkend. Ik ben opgegroeid in een reservaat voor Native Americans, op drie uur rijden ten zuiden van Pueblo in Colorado. Ik ben grootgebracht door een stamoudste van de Comanche. Onze voorouders vonden dit land, streden ervoor, vergoten hun bloed en stierven om het te kunnen houden. Achttien jaar lang heb ik van de pracht ervan kunnen genieten. Ik zoog de vele geschenken en geheimen ervan in me op. Ik danste met de geesten van ons volk onder de vollemaan, vervuld van dankbaarheid voor alles wat ze voor ons hebben opgeofferd. En toch kon ik de roep van de grote wijde wereld niet weerstaan.

In tegenstelling tot mijn moeder Topsannah, die half Comanche, half Navajo was, wilde ik dolgraag weg van het reservaat. Ik wilde avonturen beleven, van het grote onbekende genieten en alles ervaren wat de Schepper ons te bieden heeft... voordat het te laat was.

Op mijn achttiende kreeg ik eindelijk de kans, die ik met beide handen aangreep. Dat ik wist dat mijn tijd op aarde kort zou zijn, kon mijn zwerflust niet temperen. Integendeel, die werd alleen maar aangewakkerd en spoorde me aan om alles uit het leven te halen.

Ik zag mijn moeder, met mijn opgevouwen kleren in haar armen, langzaam van de kast naar de grote koffer lopen die ik van mijn ouders na mijn eindexamen had gekregen. Die was groot genoeg voor al mijn dierbaarste bezittingen. Alleen mijn ouders pasten er niet in.

Zoals mijn vader al had gezegd toen ik hem had verteld dat ik de wereld wilde zien: ‘Jouw reis is niet de onze. Het is niet aan ons om jouw toekomst te bepalen. Als je naar de wereld verlangt, moet je die gaan zoeken.’

Ik wist dus dat ik op hun steun kon rekenen, maar ik maakte me zorgen over mijn moeder. Haar gezondheid ging achteruit, de kanker vrat haar op, maar ze liet zich daardoor niet tegenhouden om te leven zoals zij dat wilde. En mijn moeder vond niets fijner dan in het reservaat te zijn, tussen haar eigen mensen, en daar haar kind groot te brengen. Ze vulde haar dagen met koken en haar hobby’s en bracht veel tijd door met mijn vader. Dat maakte haar gelukkig. Ik snapte wel dat ze graag bij mijn vader, Tahsuda, wilde zijn. We genoten allebei van zijn gezelschap en hij deed zijn best om ons een goed leven te geven. Hij stond in hoog aanzien bij ons volk en genoot het nodige respect, want hij deed veel voor de stam. Mijn vader was de rots in de branding van ons gezin. Thuis, dat was waar hij was.

‘Heb je genoeg geld?’ vroeg mijn moeder bezorgd.

‘Ja, en dat weet je.’ Ik glimlachte en ging naast de koffer zitten. Ze vouwde mijn kleren opnieuw op en legde ze netjes erin. Ik stak mijn hand naar haar uit en ze greep die met beide handen vast. ‘Je bent mijn enige kind.’ Haar stem beefde.

Daar hoefde ze me niet aan te herinneren. Mijn moeder had graag een groot gezin gehad, maar helaas had het niet zo mogen zijn. Vanwege complicaties tijdens mijn geboorte hadden artsen haar baarmoeder moeten verwijderen. Toen was ze nog maar twintig jaar oud geweest.

‘Pia.’ Ik sprak haar aan met het Comanche voor moeder. ‘Ik red

me wel. Ik ga met de dansgroep op reis, dus ik ben niet alleen.'

Ze deed haar mooie donkere ogen dicht en ik wachtte totdat ze zich had herpakt. Mijn moeder was een erg mooie vrouw. Hoge, ronde jukbeenderen. Een lichtbruine huid zonder een enkel smetje. Mooie roze lippen en diepliggende, koolzwarte ogen die volgens mij recht in mijn ziel konden kijken. Haar zwarte haar had een indrukwekkende lengte en hing in twee vlechten langs haar gezicht naar beneden, tot over haar borst. Ik liet mijn haar net zo groeien als zij, want ik vond het hare zo mooi. Net glanzende zwarte zijde, zeker als ze het los droeg. Dat deed ze niet vaak. Ik wel. Ik had prachtig haar en kreeg er vaak complimentjes over. En ik zag het als een geschenk van mijn moeder, mijn vader en de Schepper. Een duidelijk kenmerk van mijn afkomst als Native American, waarop ik erg trots was. Ik leek van top tot teen als twee druppels water op mijn ouders. Met mijn lange haar, hoge jukbeenderen, donkere ogen en net zulke rondingen als mijn moeder had ik de hoofdprijs in de genenloterij gewonnen.

'En als je nu verkouden wordt?'

Ik perste mijn lippen open om te voorkomen dat ik in lachen uitbarstte. 'Dan ga ik op zoek naar een dokter en neem ik indien nodig medicijnen.' Ik kneep in haar handen. 'Pia, vertrouw me als ik zeg dat ik op mezelf kan passen. Dit is de weg die ik moet volgen. Dit is mijn moment om de wereld te leren kennen. Jij en *ahpu* hebben me hier mijn hele leven al op voorbereid.'

Ze ademde diep in en keek me aan. 'Als jij deze ziekte in je voelt, *peta*,' ze gebruikte het woord voor dochter in onze taal, 'dan moet je naar huis komen. Dan kan *ahpu* voor je zorgen, en ons volk ook.'

Ik deed mijn ogen dicht en perste weer op mijn lippen open, dit keer om te voorkomen dat mijn lot me kwaad maakte. Jarenlang had ik kunnen oefenen met het vechten tegen het verdriet en de woede die dat lot bij me opriep. Als klein meisje had ik al geweten dat ik niet lang op aarde zou zijn. Dat had mijn moeder kort na mijn

geboorte in de sterren gezien, net zoals haar moeder dat bij haar had gezien. De medische wetenschap had inmiddels aangetoond dat we allemaal drager van dezelfde genetische afwijking waren, maar die beide vrouwen hadden daar geen wetenschap voor nodig gehad. Ze hadden allebei het bijzondere talent om de toekomst in de nachtelijke hemel te lezen. Sommige stammen geloofden in dat talent, andere niet.

Ik geloofde er wel in.

Mijn vader ook.

En dat was voor mij genoeg.

Die kennis maakte me niet bang voor het onbekende en ook niet voor mijn eigen sterfelijkheid. Integendeel: hierdoor was ik des te vastberadener om met volle teugen van elke dag te genieten. En dat ging ik doen ook.

Ik had de hele zomer geoefend met mijn buikdansgroep waarmee ik nu op tournee ging. Dit was het juiste moment, ik ging van nu af aan elke dag voor mezelf leven.

‘Pia, ik beloof u dat ik regelmatig naar huis kom en ik zal elke week bellen.’

‘Elke dag?’ Haar stem zwol aan van hoop.

Ik lachte. ‘Twee keer per week. Ik ben nu volwassen. Grote mensen bellen niet elke dag met hun ouders, maar ik wil zo graag jullie stemmen horen dat ik twee keer per week zal bellen.’ Dat was een leugen. Ik was van plan om zo vaak als ik kon contact op te nemen. Mijn moeder was mijn beste vriendin, die ik altijd in vertrouwen kon nemen. Ze gaf me altijd het beste advies, of ik dat nu wilde horen of niet.

Mijn moeder glimlachte breeduit en dat zorgde voor een steek in mijn hart. Ik wist dat de dood langzaam aan haar vrat, en toch koos ik ervoor om haar te verlaten en mijn dromen waar te maken. Dat was egoïstisch, maar ze had me keer op keer duidelijk gemaakt dat ik geen seconde mocht verspillen.

‘Je weet dat ik meer van u hou dan van de maan en alle sterren aan de hemel.’ Mijn stem trilde.

Mijn moeder ademde diep in, ging naast me zitten en sloeg haar arm om me heen. Ik kroop tegen haar aan.

‘Het leven zal je telkens weer voor een keuze stellen. Soms hak je de knoop moeiteloos door, op andere momenten is kiezen juist heel moeilijk. De Schepper brengt die hoogte- en dieptepunten op ons pad zodat we er iets van kunnen leren. Ik zal je elke minuut van elke dag missen. Soms mis ik je al als ik de kamer uit loop. Dat is liefde, mijn dochter. Vaak betekent een keuze maken dat je je dierbaren achter moet laten. Zulke momenten zijn kostbaar, juist omdat ze vervuld zijn van intense emoties en goede bedoelingen. Dat je weet dat het zo gaat, schenkt een zekere rust, vind je niet?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Misschien, maar dat maakt het niet gemakkelijker om u en ahpα achter te laten.’ Ahpα betekende vader in onze taal. ‘Ik weet dat ik dit moet doen, maar ik ben bang voor wat ik mis als ik niet hier ben.’

Ze wreef met haar hand over mijn arm. ‘Dat kun je nooit weten. En dat hoeft ook niet. Koester de momenten die je meemaakt. Die zullen je op de been houden. Zoals dit moment. Vertrouw je erop dat ik van je hou?’

Mijn kin trilde toen ik langs mijn lippen likte en naar mijn moeder keek. Haar weemoedige blik was een en al liefde en tederheid. ‘Ja, want dat doet u al mijn hele leven.’

‘En die liefde neem je overal mee naartoe. Net zoals ik altijd jouw liefde voor mij bij me heb.’ Ze stak haar hand op, met de handpalm naar boven. ‘Liefde kun je niet zien.’ Ze drukte haar hand tegen haar hart. ‘Die voel je. Diep vanbinnen. Die heb je altijd bij je, en als ik er niet meer ben, is die liefde er nog steeds. Overal om je heen.’

Ik sloeg mijn armen stevig om haar heen en wilde me in haar onderdompelen, zodat ik haar onderweg altijd bij me zou hebben. ‘Ik hou van u, pia.’

‘En ik hou van jou, Catori. Mijn dappere, onverschrokken jonge dochter. Ik heb in de sterren gelezen dat je de levens van velen gaat veranderen. Je gaat heel wat op deze wereld achterlaten. Nu is het tijd dat je gaat leven.’

Ze legde haar hand rond mijn wang en ik drukte mijn gezicht tegen haar aan.

‘Ik ben zo trots op wie je bent en wie je gaat worden.’ Ze stond op, deed de klep van mijn koffer naar beneden en ritste hem dicht. ‘Je bestemming wacht op je.’

Mijn vader bracht me in onze oude Chevy naar het station waar mijn dansgroep aan de reis ging beginnen. Onderweg waren we stil. Mijn hart voelde zwaar aan en mijn handen waren klam. Tahsuda sprak alleen als er iets moest worden gezegd. Hij was niet iemand die over koetjes en kalfjes begon om maar geen stilte te laten vallen. En als hij iets zei, dan luisterden de mensen. Zo eenvoudig was het.

Ten slotte draaide hij zijn hoofd naar me toe. Zijn huid was een tint donkerder dan die van mijn moeder en mij, de kleur van de woestijn in de schemering. Zijn ogen waren zwart als onyx. Door vele dagen in de felle zon had hij rimpeltjes in zijn gezicht gekregen, een bewijs van zijn meer dan veertig jaar op deze aarde. Hij had een brede, gespierde borst en sterke armen en benen, het gevolg van de zware lichamelijke arbeid op het reservaat. Voor mij was hij een superheld. Hij kon niks verkeerd doen, hij deed geen enkel levend wezen kwaad. Een soort Native American-god, al was hij het daar zelf beslist niet mee eens. Niemand mocht zichzelf gelijkstellen aan de Schepper. Onze spirituele wetten en onze band met de Schepper vormden de kern van het geloof van onze stam.

‘Je gaat veel dingen doen en zien, *nūpihi*.’ Dat betekende ‘mijn hart’ en was al zo lang als ik me kon herinneren zijn koosnaampje voor me.

Ik knikte, maar zei niets, want ik wist dat hij nog niet klaar was met zijn wijsheden delen.

‘Je bent mijn dochter, mijn bloedverwant. En de dochter en bloedverwant van je moeder. Je bent een Comanche. Je bent geliefd. Je bent nooit alleen. Vergeet nooit wie je bent en waar je vandaan komt, dat je hier altijd een thuis hebt. Moge dat een troost voor je zijn.’

‘Dat zal ik niet vergeten, ahp̄, ik zal nooit vergeten waar ik vandaan kom en waar mijn thuis is.’ Natuurlijk had hij niet gezegd dat ik een kwart Navajo was, want volgens hem was zijn afkomst als Comanche de reden voor al het goede in het leven.

Zijn lippen trilden even. Hij stak zijn kin naar voren, op die trotse manier die zo karakteristiek voor hem was.

Ik kon een glimlach niet onderdrukken, maar het deed me pijn dat ik hem moest verlaten om de eerste stappen van mijn eigen leven te kunnen zetten.

‘Ik ga ervoor zorgen dat u trots op me kunt zijn, ahp̄.’

‘Dat ben ik elke dag. Elke keer dat ik ademhaal, ben ik trots op je. Trots op de Schepper die me jou en je pia heeft geschonken. Mijn Catori. Een vrije geest. Die is voorbestemd om met de wind te reizen. Dit is je kans.’

Hij parkeerde zijn gedeukte pick-up. Ik zag mijn vriendinnen al in een kring voor het station staan en wuifde door de voorruit naar hen. Ze begonnen enthousiast te klappen en op en neer te springen. Ik denk dat ze bang waren geweest dat ik niet zou komen. Het was alom bekend dat ons volk het liefst bij elkaar bleef en onze eigen cultuur in ere hield in de reservaten en in de kleine nederzettingen op de grote prairies van het land.

Het was echter niet mijn lot om op dezelfde plek te blijven.

We stapten allebei uit. Mijn vader tilde mijn grote koffer achter uit de laadbak en zette die naast mijn voeten neer. Zeker een minuut lang stonden we elkaar zonder iets te zeggen aan te kijken.

‘Vandaag worden je dromen werkelijkheid.’ Hij glimlachte teder.

Het bloed gonsde door mijn aderen, de vlinders stegen op in mijn buik en de haartjes op mijn armen kwamen overeind.

Hij spreidde zijn armen.

Ik stortte me erin en klampte me uit alle macht aan hem vast. Ik wilde zijn afdruk op mijn huid en in het merg van mijn botten bewaren en met me meedragen. Maar daar was hij al. Zijn geest en die van mijn moeder waren deel van me, want ik droeg hun liefde overal met me mee.

Mijn vader drukte me tegen zijn borst en vulde mijn hart met zijn liefde, vreugde en troost. Ik wist dat zijn liefde mijn reisgenoot zou zijn, waar ik ook naartoe ging, hoe ver ik ook bij hem vandaan was. En als mijn voeten moe werden en mijn vleugels mijn gewicht niet langer wilden dragen, kon ik naar hem terugkeren en zou hij me met open armen ontvangen. Bij hem was altijd een plekje voor me.

‘Het is tijd,’ mompelde hij. ‘Mijn liefde is altijd bij je.’ Hij legde zijn handen rond mijn gezicht en gaf me een kus op mijn voorhoofd.

‘Ik hou van u, аһрᵗ. Meer dan van de maan en de sterren aan de hemel.’

Hij liet me los en sloeg zijn armen voor zijn poncho over elkaar. Ik pakte mijn koffer en liep naar mijn vriendinnen, die meteen begonnen te joelen van vreugde.

‘Kom op, dames, tijd om in de trein te stappen,’ meldde de leider van ons groepje.

Ik draaide me met mijn koffer in mijn hand een laatste keer om. Mijn blik kruiste die van mijn vader. Ik stak mijn hand op en zwaaide enthousiast naar hem.

Hij schonk me een van zijn brede, zeldzame lachjes.

Dat vulde mijn hart.

Het was tijd dat ik mijn leven ging leiden.

1

Twee jaar later...

De muziek ging als een knetterend lint door me heen. Ik draaide in het rond, met mijn armen boven mijn hoofd, en tikte de vingerbekkens op de maat tegen elkaar. Het publiek rondom het verhoogde podium riep 'Oooo' en 'Aaaah' toen de muziek aanzwol en onze dansgroep het hoogtepunt van onze voorstelling naderde. We tolden in het rond, schuddend met onze heupen, en draaiden ten slotte zo snel om onze as dat het publiek niet meer zag dan een waas van kleurige stoffen die op en neer deinden. Al die kralen en pailletten op onze kostuums weerspiegelden het licht van de zon en lokten zo de blikken van de toeschouwers naar ons toe.

Mijn Turkse *bedlah* was vurig oranje van kleur en bestikt met gouden en zilveren kralen en pailletten. De bijpassende rok was gemaakt van een doorzichtige, zijdezachte stof en had aan beide zijkan-ten splitten, die niet alleen maakten dat ik me vrijuit kon bewegen, maar die ook voor een verleidelijke uitstraling zorgden. In dit buikdanspakje voelde ik me exotisch en mysterieus. Mijn haar was deels opgestoken, zodat het publiek mijn gezicht goed kon zien, en de rest van mijn lange lokken bedekten tot aan mijn middel mijn blote rug.

Toen ik naar het midden van het podium liep, viel mijn blik op een stel fonkelende felblauwe ogen. Precies dezelfde kleur als de he-

mel boven Atlantic City op deze zonovergoten dag. Meteen was ik geboeid. Op mijn blote huid verscheen kippenvel en mijn zenuwen leken te gonzen.

Die ogen. Dat waren ramen. Een duidelijke, onbelemmerde blik op de andere helft van mijn ziel.

Ik bleef dansen, maar keek ondertussen voortdurend naar de lange, gespierde man met het blonde haar. Hij droeg een korte broek in een lichte kleur en een eenvoudig wit t-shirt. Hij had een brede, gespierde borst, vierkante, ruige kaken vol stoppels en natuurlijk die ogen. De blauwste ogen die ik ooit had gezien. Zijn blik bleef strak op me gericht toen ik een aantal sensuele bewegingen uitvoerde. Die leek zelfs veel intenser te worden, vervuld van een hitte die ik in mijn twintig jaar op aarde nog niet eerder had gezien.

Ik deed mijn ogen dicht, zodat ik me niet aan die verhitte blik kon branden, en voerde samen met mijn groep de laatste passen uit. We eindigden met onze armen uitgestoken boven ons hoofd en lieten onze buiken snel heen en weer wiegen. De toeschouwers waren zo onder de indruk dat ze ons met een daverend applaus beloonden.

Zodra de muziek stilviel, deed ik mijn ogen open. De blonde man was verdwenen. Meteen werd ik getroffen door een gevoel van verlies, diep vanbinnen. Alsof ik iets was misgelopen. Een kans. Een roep. Iets wat mijn leven voor altijd kon veranderen. Ik onderdrukte mijn teleurstelling en nam mijn plaats in de rij dansers in. Een voor een verlieten we het podium.

Zoals gewoonlijk omhelsden we elkaar om elkaar te feliciteren met een geslaagd optreden, maar vandaag was onze vreugde vermengd met droefheid. In tranen zeiden we elkaar gedag, maar we beloofden voor altijd vriendinnen en zusters te blijven.

Dit was namelijk ons laatste optreden van dit seizoen geweest. De dansgroep nam elke winter vier maanden pauze. Volgend voorjaar kwamen we weer bij elkaar in Colorado, waar we eerst een paar weken oefenden voordat we aan een nieuwe tournee door het land

begonnen. De eerste optredens waren zoals altijd in het westen, waar het warm was, en vervolgens trokken we langzaam in de richting van het oosten. Daarna ging ik terug naar het reservaat, of ik reisde met een van de anderen uit de groep verder. Soms keerden we terug naar plaatsen waar we eerder hadden opgetreden om die nog eens uitgebreider te verkennen.

In Las Vegas hadden we erg veel plezier gehad, maar veel te weinig tijd om van alles te genieten. Daar wilde ik nog eens naar terug, en misschien ook naar de kust van Californië. Vanuit San Diego kon ik de rest van die staat ontdekken. Daar waren de winters veel milder dan in het Midden-Westen en ik was een meisje dat graag op blote voeten rondliep. Het liefst in de woestijn of op het strand. Van sneeuw moest ik niet veel hebben. Als ik het hele jaar blootsvoets kon ronddartelen was ik in mijn element.

‘Hé, Tori!’ Stephanie, een van mijn beste vriendinnen, gebaarde dat ik naar haar toe moest komen. Ik hing mijn rugzak over mijn schouder en liep naar haar toe. Ze sloeg een arm om mijn schouders en hield haar gezicht vlak bij dat van mij. ‘Een paar van ons gaan het einde van het seizoen vieren. Drinken totdat we erbij neervallen. Zin om mee te gaan?’ Haar lange, kastanjebruine krullen dansten tijdens het praten op en neer. Ze was op een ingetogen manier sexy, met een neus en wangen vol sproeten. Dat vonden de meeste mannen erg leuk.

Ik wilde net antwoord geven toen mijn nek begon te tintelen en de haartjes op mijn armen overeind kwamen. Toen ik over mijn schouder keek, zag ik dat die knappe man naar me stond te kijken. Hij leunde tegen een betonnen muurtje dat uitkeek over de oceaan. Hij glimlachte naar me en knikte even, alsof hij me zonder woorden vroeg om naar hem toe te komen.

Mijn hart ging sneller kloppen. Huiveringen dansten over mijn huid. Ik beet op mijn onderlip. Hij hield zijn hoofd schuin en liet de blik in die prachtige ogen van top tot teen over me heen gaan. Hij

leek me helemaal in zich op te willen nemen, alsof iemand hem later zou overheoren. Maar hij leek me te oud om een student te zijn. Ik schatte hem op midden of eind twintig.

‘Eh, hallo? Aarde aan Tori!’ Stephanie lachte.

Ik draaide mijn hoofd naar haar om, hoewel ik veel liever naar die lange, blonde, goedgebouwde knapperd wilde kijken voordat hij weer spoorloos zou verdwijnen.

‘Sorry, Steph, ik... eh... Zie je die man achter me?’ Ik dempte mijn stem om te voorkomen dat de anderen ons konden horen. Ik hield persoonlijke zaken altijd graag voor me, zeker als het om romantische verwickelingen ging. De verschillende delen van mijn leven hadden allemaal een eigen hokje. Eentje voor vrienden, een ander voor familie. Mijn werk als danseres, mijn hobby’s, alles kreeg keurig een eigen plek. Op die manier had ik mijn privacy en bleven relaties ongecompliceerd. Mijn familie, die was voor altijd, maar verder had ik geen behoefte aan langdurige verbintenissen. Ik wilde toch niet lang op één plek blijven.

Echt nooit.

Ik had altijd al hetzelfde doel gehad en dat bleef zo: om in mijn korte leven zo veel mogelijk ervaringen op te doen. Om nooit een moment te verspillen. Precies zoals mijn ouders me hadden aangeraden.

‘Bedoel je die kruising tussen G.I. Joe en Ken?’ Ze keek lachend over mijn schouder.

Ik fronste, me afvragend waarom ze hem met een pop in de vorm van een soldaat vergeleek, maar toen ik weer naar hem omkeek, zag ik dat hij van die metalen naamplaatjes rond zijn nek droeg. Zijn haar was aan de zijkant heel kort geknipt en vanboven iets langer. Dat gaf hem de uitstraling van een man die zich nergens iets van aantrok. Hij had zijn armen voor zijn brede borst over elkaar geslagen, een houding die hem zo onvoorstelbaar aantrekkelijk maakte dat ik er een droge mond van kreeg. Ik had altijd al een zwak gehad

voor witte mannen met lichte ogen, de volslagen tegenhanger van mezelf en mijn volk. Hij was net een straal zonlicht, zo ontzettend mooi. En inderdaad, als hij soldaat was, was hij een echte G.I. Joe.

Ik glimlachte. Hij knipoogde. Er danste een rilling over mijn rug.

‘O god, hij knipoogde naar je. Tori, hij is zo hot, je moet met hem gaan praten.’ Ze gaf me een enthousiaste por tegen mijn schouder.

Ik beet op de binnenkant van mijn wang. ‘Ik weet het niet, volgens mij is hij ouder dan ik. En waarom zou ik? Ik blijf hier toch niet lang.’

‘Wat maakt dat nou uit! Geniet ervan, meid. Je zegt in elke stad nee tegen de knappe jongens, je hapt nooit toe. Val je soms op vrouwen? Ook prima hoor, dat maakt niet uit.’

Ik schudde giechelend mijn hoofd. ‘Nee, dat is het niet, maar ik vind romantische relaties gewoon te riskant. We trekken voortdurend rond, we blijven nooit langer dan een paar dagen in dezelfde stad. Ik wil niet aan iets beginnen en er dan meteen weer vandoor gaan.’

Ze trok haar neus op. ‘Het hoeft toch niet meteen een relatie te zijn? Je kunt best een paar dagen plezier met elkaar hebben en dan weer ieder je eigen weg gaan. Daar geven de meeste kerels sowieso de voorkeur aan. En als jij hem leuk vindt en hij jou, dan zou ik zeggen: grijp je kans. De enige die erover mag oordelen, ben je zelf. Vergeet niet dat je de baas bent over je eigen lot.’

Mijn lot.

Dat was de reden waarom ik aan deze reis was begonnen. Om mijn dromen na te jagen, om alles uit het leven te halen. Om te ontdekken wat mijn hart nu eigenlijk wilde. Er was niemand die beweerde dat ik geen plezier mocht beleven met de mensen die ik tegenkwam. Als ik eerlijk was over de beperkte tijd die ik met hen kon doorbrengen, hoefde niemand eronder te lijden.

‘Weet je, je hebt gelijk. Ik moet maar eens van het leven gaan genieten. Mijn vleugels uitslaan en gaan vliegen.’

Stephanie knikte instemmend. ‘Zeker weten, meid. En ik denk dat je maar moet beginnen met vanavond een lekkere vent aan de haak slaan!’

Ik schoot in de lach, maar herinnerde me toen dat ze me net had gevraagd of ik vanavond met haar en de andere meiden op stap wilde. ‘Ik zou toch met jullie uitgaan?’

Ze wuifde schouderophalend mijn woorden weg. ‘De meesten van ons blijven nog een week in Atlantic City om te feesten, dus je kunt dus net zo goed morgen meegaan. Laat die leuke jongen niet zomaar lopen, in elk geval niet voordat je op zijn minst met hem hebt gepraat. Als het niet klikt, kom je alsnog naar ons toe. Je hebt mijn nummer.’ Stephanie zwaaide over mijn schouder naar hem. ‘Hé, jij daar, wacht even. Ik stuur mijn vriendin zo naar je toe!’ riep ze brutaal.

Ik slaakte een zucht en zag dat hij grinnikend zijn hoofd boog. Ik wilde zo graag weten hoe zijn lach klonk. Die was vast heel diep en zwaar, heel erg sexy. Alles aan hem was sexy. Die gespierde benen, die zo te zien machtige dijen, die slanke taille en die brede borst, en dat gezicht als van een filmster. Die man was verrukkelijk en keek naar me alsof hij mij al net zo smakelijk vond.

Ik stak mijn handen naar haar uit en draaide haar om. ‘Oké, ik ga met hem praten, maar niet waar jij bij bent. Ga maar met de meiden uit, dan vertel ik je morgen wel hoe het ging.’

Ze sloeg haar armen even stevig om me heen. ‘Je moet alles doen wat ik ook gedaan zou hebben als die knappe soldaat zo naar mij had gekeken.’

Ik rolde met mijn ogen. Stephanie versierde in elke stad waar we kwamen een nieuwe vent en ik benijdde haar om de vrijheid waarmee ze dat deed. Ze was nergens bang voor, ze genoot van elk moment. En ze was een echte jongensgek. Of mannengek, want ze koos meestal voor kerels die iets ouder waren dan wij.

Ik was tot nu toe maar met één jongen naar bed geweest en die

was niet eens echt mijn vriend geweest. Hij kwam uit het stadje dat het dichtst bij ons reservaat ligt en we hadden elkaar leren kennen toen we met een heel groepje naar de film waren geweest. Hij was een neef van een van mijn vriendinnen die vaak bij me thuis kwam. We waren niet verliefd en hadden dat ook nooit beweerd, maar ik was nieuwsgierig naar jongens en naar seks. Hij was twee jaar ouder dan ik en zag er leuk uit. Voor mijn eerste keer verleidde ik hem. Het bleek dat het voor ons allebei de eerste keer was. In de jaren daarna spraken we elke keer af als hij bij zijn familie op bezoek kwam, en onze tijd samen bestond vooral uit vrijen op geheime plekken waar de leden van de stam of de bewoners van het stadje ons niet konden betrappen. We werden geregeerd door onze hormonen.

Ik ademde diep in, draaide me om en liep naar de man toe, waarbij ik mijn best deed om volwassen, verleidelijk en nonchalant over te komen. Hij hield elke beweging van mij in de gaten, alsof hij een roofdier was en ik zijn prooi. Ik slikte, beet op mijn onderlip en probeerde de moed te vatten om iets te zeggen.

‘Hoi,’ zei ik ten slotte zwakjes. Ik kon mezelf wel voor de kop slaan omdat ik niet zelfverzekerder klonk.

Hij glimlachte. ‘Hoi.’

Ik tuitte mijn lippen en keek naar de oceaan, zoekend naar iets waarmee ik de stilte kon vullen. ‘De zee ziet er prachtig uit, zo in het zonlicht.’

‘Niet zo prachtig als jij.’ Zijn stem was diep en krachtig. Daardoor maakte mijn maag een aangename buiteling.

Mijn wangen werden warm door het compliment. ‘Dank je. Ik ben Catori,’ zei ik.

‘Catori.’ Uit zijn mond klonk het als het gespin van een grote kat. ‘Wat een aparte naam.’

‘Het betekent vrije geest.’

‘O. En ben je dat ook?’ Zijn ene wenkbrauw schoot tot aan zijn

haargrens omhoog. Een volmaakte boog, goudgeel als tarwe, die ik heel graag met mijn vinger wilde aanraken.

‘Ben ik wat?’ Ik hield mijn hoofd schuin en zag een erg sexy lach rond zijn mond verschijnen.

‘Een vrije geest?’

Ik haalde mijn schouders op. Omdat ik niet wist wat ik moest zeggen, zweeg ik maar.

‘Ik ben Adam Ross.’ Hij stak zijn hand uit.

Zodra onze handpalmen elkaar raakten, vulde een aangename warmte mijn hele lijf. Het was alsof onze energie om elkaar heen danste.

‘Nou, eh, leuk je te leren kennen.’ Ik deed een halfslachtige poging om mijn hand terug te trekken.

Hij hield hem vast. ‘Ik wil je vanavond graag mee uit eten nemen.’

Ik keek grinnikend naar onze handen. ‘Waarom? Je kent me niet eens.’

‘Daar wil ik graag verandering in brengen. Heel graag, zelfs.’ Zijn blauwe ogen twinkelden.

Eindelijk liet hij mijn hand los. Ik miste die warmte meteen.

Wees verstandig, wees voorzichtig, hoorde ik mijn moeder in gedachten zeggen. Een van de vele waarschuwingen die ze me tijdens de telefoontjes naar huis gaf.

‘Waarom?’ vroeg ik weer.

‘Omdat je de mooiste vrouw bent die ik ooit heb gezien. Omdat je danst alsof bewegen op de muziek je laat leven. En omdat ik wist dat ik mijn toekomst zou zien zodra ik in je ogen keek.’

Dat antwoord raakte me vanbinnen. Met zijn prachtige woorden vulde hij die lege plek in me.

‘Ik wil graag met je uit eten.’